

fremkom med, men som derimod have spillet saa stor en Rolle i Statsrevisionens Betænkning, især da det ærede Medlem paaberaabte sig, at man fra alle Sider var enig om Rigtigheden af disse Bemærkninger. De gaa ud paa, at man ved denne Handel havde baaret sig ad paa en Maade, som i høi Grad var lidet omsigtsfuld, man havde vist Mangel paa Omhu for Statens Interesse. Dette kan jeg ikke erkjende, og naar det ærede Medlem siger, at Alle ere enige derom, viser det sig jo, at f. Ex. jeg, at Mindretallet i Udvalget ikke er enigt dert. Hvis der havde været Tale om en anden Transaktion, kunde jeg være enig i, at der kunde være Tale om at tage andre Kauteler, end her er fket, men ikke saaledes ved denne. Hvis der havde været Tale om, at man havde solgt Bygningen til Nedrivning, saaledes at den Vedkommende kunde gjøre sig det Hele fuldt ud indbringende, vilde det have været meget rigtigt, om man havde taget alle mulige Præservativer og forlangt den skrappeste Sikkring, som var mulig, men anderledes stiller Forholdet sig her. Der kommer en Mand til Regjeringen og siger: Her have I nu i saa mange Aar, i over et Aarhundrede ligget og maset med denne Bygning og hverken kunnet bestemme Eder til at rive den ned eller til noget Andet. Den har ligget som en Latterlighed; det har været en Ruin, der aldrig har været en virkelig Bygning. Jeg vil hjælpe Eder ud af disse Vanfeligheder; jeg vil paa min egen Bekostning bygge den færdig; jeg vil give for Grunden, hvad I synes, den er værd, og derefter af min egen Lomme betale, hvad det koster at opføre denne Kirke; jeg vil give dette arkitektoniske Mindesmærke en Afslutning, og dertil vil jeg knytte mit Navn. Det forekommer mig, at dette i alt Fald er en meget berettiget Ugrjerrighed, om end det ærede Medlem for Præsids Amtis 6te Valgkreds (Bojsen) fandt det meget latterligt. — Naar en Mand siger dette, er det virkelig meget lidt paa sin Plads at sige: Du vil forære os et Par hundrede Tusind Kr. for at bygge denne Kirke, eller rettere et Par hundrede Tusind Rigsdaler, naar man ser hen til, hvilke Bekostninger de tidligere Projekter have forudsat, og naar man betænker, at Tiderne sandelig ikke ere blevne billigere. Skulde da nu virkelig Regjeringen sige til ham: Du vil skænke Staten et Par hundrede Tusinde Kroner eller Rigsdaler; derpaa kunne vi ikke gaa ind, uden at Du stiller et Par hundrede Tusinde Kroner i Sikkerhed for, at det er Alvor. Ja, det siger man, det staar i Statsrevisionens Betænkning, at det skulde man forlange som betryggende Sikkerhed for Kirkens Fuldførelse. Med andre Ord, til Sikkerhed for, at Manden vil forære Staten et Par hundrede Tusind Kroner, skulde han stille andre hundrede Tusind Kroner. Der kommer en Mand og siger: Jeg vil fuldføre Kirken, men med Hensyn til Planen for Kirke-

bygningens Fuldførelse forbeholder jeg mig frie Hænder, saaledes at jeg ikke behøver at underkaste mig Regjeringens Kontrol og Kritik. Han mente, at han ikke kunde være sikker paa, hvem der blev Finantsminister, og hvilke smaalige Transaktioner man da muligvis kunde gjøre ham til Gjenstand for, men man mener, at Regjeringen dertil skulde sige! Nei, det ville vi ikke gaa ind paa; vi ville have Approbationen af, hvorledes Kirken skal bygges, hvilket med andre Ord vil sige: Vi ville ikke gaa ind paa det Hele. Det vilde være fornustigere at sige rent ud: Nei, vi gaa ikke ind derpaa, end at sige noget Meningsløst, som det vilde være, naar en Mand siger: Jeg vil bygge Kirken færdig, forudsat jeg faar frie Hænder, dertil at svare: Nei, ikke med frie Hænder. Det er klart nok, at Staten ikke her behøvede at kræve Garantier; thi Garantien laa naturlig dert, at intet fornustigt Menneske vilde tilbyde en saadan Gave, uden at det var hans Villie virkelig at ville udføre det. Ligeledes er det fuldkommen urimeligt, naar man har villet fremsætte Sagen, som om Regjeringen ganske skulde have labet det mangle paa Forsigtighed lige over for det modsatte Tilfælde, nemlig at det ikke skulde lykkes den Vedkommende, idet man siger, at man overfor dette Tilfælde kunde have taget ganske andre Garantier, thi man kunde nu udsætte Staten for Tab. Ligesom dette i og for sig er en overordentlig smaalig Tanke, tror jeg virkelig, at det beror paa en meget uklar Kritik. Man erkjender fra alle Sider, at Staten, hvis Handelen gaar tilbage, for det Første vil vinde det, at den i flere Aar faar en Rente, der er dobbelt saa høi som den Veieindtægt, den hidtil har haft, og man erkjender dernæst, at Staten uden mindste Bederlag faar foræret den Bygning i Store Kongensgade med en Indbetaling af 11,000 Kr. og en Pantegjælb af 17,000 Kr. Man siger rigtignok, at denne Bygning kun vil blive til Ulfke for Staten, da den skal nedrives, men man betænker ikke, at det, hvilken Plan man end vil følge, hvilken Anvendelse af Pladsen man end kan tænke sig, vil være et aldeles nødvendigt Moment i denne Plan, at man har Raadighed over denne Bygning, som under alle Omstændigheder vil afgive en meget værdifuld Byggeplads. Man erkjender fremdeles at have en Sikkerhed for Kjøbesummen af 100,000 Kr.; men, siger man: Sæt nu, at Rietgen gif hen og solgte Grunden og fik en vis kontant Udbetaling, som oversteg det Beløb af omtrent 12 Kr. pr. Kvadratalen, som Staten har faaet, saa gaar Staten glip af disse Summer. Jeg maa nu rigtignok sige, at jeg ikke tror, der er megen Grund til at frygte for, at der vil finde Salg Sted i stort Omfang, forinden man ser, om Kirken vil blive færdig. Ingen vil indlade sig paa at kjøbe under den Eventualitet, at man ikke veed, hvad det vil blive til med Kirken. Det vil i alt Fald kun blive ganske enkelte Grunde,